

Алекс Болдин

Гинци

Наричаха я Гинци. Не помнеше вече на колко години е. Може би към седемдесет или седемдесет и три кой знаеше това, най-малко тя самата. Беше работила като шивачка в градското ТПК през седемдесетте години на миналия век. Когато извършиха голямото съкращение, уволниха и нея без да и дадат обяснение защо го правят. Отиде при Директора, разрева се така както само тя можеше. Нещо му трепна вътре на тоя човек от нейните сълзи. Пусна и заповед за назначение като фризьорка пак в същото ТПК. Олекна и защото току що се бе развела с мъжа си. Нямаше пари, беше цялата в синини защото половинката и като пийнеше имаше навика да удря по нея като по боксова круша. Децата и... Момчето забягна по Гърция с някакъв циганин-музикант. Забягна и повече не се обади. Момчето се хвана с търговия. Какво търгуваше, така и не разбра. Веднъж дойдоха милиционери в къщи да го търсят. Не знаеше какво да им каже. След три дена, пред големия универсален магазин, го видя. Не беше сам. Още трима вървяха с него. „Майко, каза и, ще ходя по Сърбия, че тук няма живот. Сега е в сила ембарго за горива и нефтени продукти. Ще продам десетина литра бензин и ще имам за ядене. Кога ще се върна ли? Ами не зная кога. И да се върна ще ме притворят. Не ми се лежи в затвора...“ Не знаеше какво да му каже. Целуна го по бузата и се прибра разплакана.

Остана сама. Родителите и бяха отдавна починали. Брат и сестра нямаше. Отдаде се изцяло на фризьорския занаят. Покрай него научи и много неща за модата, за хората и за живота. Научи как да се облича елегантно, как да привлича вниманието на мъжете и накрая как да ги сваля. Беше нисичка, хубавичка, с алено-червена коса. Мацаше се обилно с помади. Употребяваше тежки парфюми. Колежките отначало я приеха радушно, след това незнайно защо започнаха да я отбягват. Зад гърба и говореха, че е курва. Тя самата знаеше, че не е такава, но начинът и на обличане оказваше някакво отблъскващо въздействие върху тях. Накрая реши, че просто и завиждат.

Гинци не усети как настъпи новия прелом в живота и, може би след оня рожден ден на колегата и от отдел „Мъжко фризьорство“. Бяха я поканили вежливо и тя отиде. На сбирката се оказаха само мъже. Хапнаха пийнаха, а след това и се изредиха всичките. Тя опита да се бори, но силите и бяха слаби. Предаде се... След това трима се бръкнаха в джоба и завряха в ръцете и пари. Сумата беше по-голяма от месечната и заплата. Разрева се. Беше и жал за самата нея, но нямаше с кого да сподели. Нямаше приятелки, нямаше близки.

Парите които и дадоха свършиха бързо. С тях си купи модни

блузки от Кореком, джинси Вранглер и едни прекрасни обувки с висок ток. Когато облече и обу новите неща, колежките и я посрещнаха на нож. Вече се бе разнесла мълвата за оня рожден ден. Донесоха и на Директора, а той като човек с принципи, ревностно следящ за изрядната репутация на ръководеното ТПК, веднага я уволни. Ревът вече не помогна. Никой не и обърна внимание. Пътят и бе вече начертан с дебела червена линия. Беше пътят на проституцията.

Има професии които се овладяват много трудно, с много пот на чело и с много труд. Нейната професия в това отношение бе лека. По трудна се оказа борбата със съвестта. Съвестта на всеки човек е като новородено дете. Отначало е много чувствителна, боязлива, ранима, а след това... След това се свиква. Свикват и хората около човека с неговите нови отличителни черти. Думите „курва“, „пачавра“, „уруспия“, „проститутка“ вече не и правеха впечатление. Свикна да я наричат така, макар, че вътрешно още си беше оная старата Гинци с изискания вкус към модното облекло и с веселия и общителен нрав. Тези придобити или вродени качества сега и помогнаха много за да овладее новата натрапена от обстоятелствата професия.

От самото начало районът и беше около големия хотел-ресторант до площада. Изчакваше пийналите мъже излизаци от ресторанта. Приближаваше ги тихичко, подхвърляше някоя и друга пикантна думичка и те тутакси разбираха що за жена е. Грабвах я под ръка и я завличаха към парка „Хижата“. Други пък по-недосетливи или по-пийнали също падаха в нейната клопка. Специалната и хватка, галене на мъжката гордост, винаги действаше безотказно. Колко му трябва на един пийнал мъж?

С времето разви и друг усет. Само с един поглед разбираше финансовото състояние на вероятния партньор. Ако беше умислен, небръснат, със зареян поглед, значи работата нямаше да стане и тя кротко и смирено се оттегляше. Случваше се да получи някой и друг удар по лицето или другите части от тялото. Това не я притесняваше особено. Беше и ясно, че е риск на професията. Внимаваше ударите да не са по лицето, че там най-много личеше. На сутринта се появяваха отоци и колкото и да се стараеше не можеше да ги скрие с пудра и белило.

Един ден я заболя кръста. Така я беше сковало, че не можеше да мръдне. Наложил и се да отиде на лекар. Краткият преглед бе достатъчен за доктора да постави диагнозата, венерическа болест и силно възпаление на пикочните пътища. Малкото събрани пари отидоха за лекарства. Този инцидент и стана урок за повишено внимание. Дамската и

чантичка винаги бе пълна с презервативи от най-различно качество, според клиента. Определи си и времетраене за един сеанс. Трудно се съгласяваше на акт с по-голяма продължителност. С една дума стана професионална проститутка с принципи.

Всичко вървеше добре. Имаше пари. Накупи си много модни тоалети. Любителите и цветовете бяха белият и розовият. Умееше така умело да подбере и съчетае различните части от облеклото, че когато тръгнеш за „работа“ заприличваше на пъстра великденска перашка. Имаше фрапантен, предизвикателен, възбуждащ мъжкото либидо вид. Хората я оглеждаха, децата и подсвирваха, дюдюкаха, но тя не обръщаше внимание на тези дреболии. Вървеше усмихната, изпъчена, с вдигната глава, сякаш целия мъжки свят бе неин. Беше първата и най-лична професионална проститутка на града. През осемдесетте години се случваше да я притворят в милицията. Не знаеше защо го правеха. Някакъв закон забранявал проституцията. Та нали и тя трябваше да яде? Отспиваше си нощта на твърдата кушетка, а на сутринта я пускаха. На излизане запалваше демонстративно цигара пред опулените очи на милиционерчетата, оригваше се шумно, щракваше с пръсти и отминаваше като първата дама в Белия дом.

В края на деветдесетте години обаче за нея животът стана невероятно труден. Времето беше гладно, мизерно, смутно и престъпно. Случваше се да я отвлекат направо от улицата, някакви надрусани наркоманчета и след порядъчен бой да я приведат във вид който никога не би желала да има. Беше прехвърлила шейсет и петата си година и трудно понасяше подобни извращения. Стана и ясно, че при някой следващ, по-сериозен побой няма да има сили да стане от земята.

Една нощ обмисли подробно ситуацията и на сутринта висна край автострадата за Видин. Тя стана новата и работна територия. Спираше минаващите сръбски и турски тирове, извършваше бързата стандартна процедура на оралния секс и се прибираще на автостоп в града. Можеше да се случи да спечели и от автостопаджията. Това шофьорите са вечно бързащо и припряно племе. Важното беше, че повечето от тях имаха пари, а за нея това бе най-важното.

Зимата преди настъпването на Новото хилядолетие се случи мека. Преваляваше лек дъждец. Обстановката в целия град бе някак необикновено празнична. Вечерта, преди Нова година, Гинци реши да се позраходи към центъра на града. Нека и тя да почине веднъж като хората.

Облече розовото якенце, праметна белия шал, натъкми розовото кепе на главата, обу белите ботушки и затропа към площада. Малката и

дамска чантичка подрипваше пъргаво край нея. Беше и ведро, радостно, празнично. Улиците бяха украсени със светещи гирлянди. На площад „Благоев“ се извисяваше китна новогодишна елха. Хората на групички се нижеха към мястото за градското тържество. По традиция то се уреждаше около читалището. На ниска набързо скована дървена естрада се качваха и слизаха певци, оркестри, музикални състави. Множеството около нея беше радостно, оживено. Хората танцуваха, смееха се, черпеха се с щедро отпуснатите от общината скара и вино.

Гинци се запромъкна през навалищата. Искаше да се приближи поблизо до естрадата. Край нея гръмна пиратка и я стресна. Някаква заблудена детска ръчица я хвана за панталона. Тя се наведе и просълзена погали уплашеното четиригодишно момиченце, което я гледаше доверчиво. Очите му бяха така големи и така сини...

– Ела милото ми, ела съкровището ми... Разнежи се Гинци. Протегна ръка и го погали по главата.

– Остави детето ми ма, курво! – стресна я женски глас. Строгата майка дръпна детенцето толкова силно, че то изписка и заплака.

– Какво съм направила толкоз, бе госпожо. Само му се порадвах...

– Я се разкарай! – процеди майката.

– Добре де добре, като съм курва какво?! Нали и аз съм човек! А като те гледам съм по възрастна от майка ти.

– Разкарай се ти казах!...

Гинци преглътна обидата, извади носна кърпичка и забърса една неволно бликнала сълза. На ярко светещата видеостена часовникът стпяше последните мигове на старото хилядолетие. Пиратките гърмяха в нестроен хор. Хората бяха замрели в очакване. Гласът на водещия речеше изтичащите минути на старата година.

В този момент Гинци усети силен удар по гърба. Залитна напред и падна по очи. Зави и се свят. Надигна се мъчително. Отупа прахта от белия панталон и погледна за чантичката си. Нямаше я. Нападателят я бе отмъкнал. В нея бяха всичките и лични документи, новичкия Джи Ес Ем и малката скромна сумичка която бе запазила за да си купи прилична новогодишна вечеря. Мечтаеше за едно топло изпечено пиле на грил, пържени картопки и бутилка евтино червено вино. Сега се оказа, че няма да има с какво да си купи всички тия приятни неща.

Разплака се. Защо все с нея трябваше да се случи това? С какво го бе заслужила?

Гърбът я болеше от удара. Тръгна със залитане. Ненадейно попадна в центъра на новогодишното хоро. То я завъртя и понесе в бурния си

вихър. Някой я хвана под ръка и я задържа.

В тая празнична новогодишна нощ много зрители на кабелната телевизия можеха да видят на екраните на телевизорите си как в средата на буйното хоро преплиташе крака една пъстро облечена възрастна проститутка. Сълзите и се стичаха на потоци по сбръчканите бузи, влизаха в почти беззъбата уста. Изхлипваше и те бликваха отново като малки червени вадички, оцветени от размитото червило. Устремяваха се надолу и обливаха повяхналата старческа гърд.

КРАЙ

© 2008 Алекс Болдин

Източник: Авторът

Разпространява се при условията на лиценза „Криейтив Комънс – Признание –
Некомерсиално – Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2914>]